

сетнѣ негова помощникъ отъ свитата на Царя — генералъ-майоръ Скобелевъ, който вземалъ отгорѣ си всѣко на-значеніе, що било нужно, даже ординарско. Скобелевъ съ своята юнашка сѣрдченостъ и чудно спокойствіе давалъ примѣрни уроци на младитѣ войници. «Всички чинове, безъ исключение, изпълнихъ своя дългъ, — пише въ рапорта си главнокомандующия на Царя; — понто-ниеритѣ, гребцитѣ отъ уралската казашка сотня и наши-тѣ славни моряци, непрѣстано продължавахъ да прѣ-возватъ войскитѣ, безъ да гледатъ на распадения бой, безъ да се смущаватъ отъ потъването на петъ понто-ни, потопени отъ неприятелския топовенъ огънь, прѣдъ очитѣ на всички. Нашата артиллерия прѣзъ всичко врѣме се бори съ неприятелската, расположена надъ Свищов-ския рѣтъ и най-подиръ едвамъ принуди турската бата-рея да изпраздни позицията си. Доктори, фелдшери, *) и санитари съ спокойно безстрашие изнасяхъ раненитѣ, подавахъ имъ завчасъ първоначална помощъ и ги испро-вождахъ въ подвижната болница, подъ силния неприя-телски огънь.»

Къмъ 9 часа вечерта на дѣсния брѣгъ на Дунава се намѣрвали вече цѣлия 8-й корпусъ, 35 дивизия и 4-та стрѣлкова бригада. Турцитѣ отстъпили частъ къмъ Руссе, а друга частъ къмъ Търново. На 16 юния глав-ната квартира на Царя и на великия Князь Главноко-мандующи била прѣнесена въ Свищовъ. Скоро билъ за-хванатъ и свършенъ моста отъ Зимница до Свищовъ. На 20 юния той билъ готовъ.

Първото дѣло на Царя като стигналъ въ Зимница било да посѣти раненитѣ, прѣнесени въ Зимница. Той обиколилъ палаткитѣ, расчитвалъ всѣкиго кой е, какъ и гдѣ е раненъ. Когато излѣзвалъ, той поблагодарилъ всич-ки: «Спасибо вамъ, молодци!» казалъ Царьтъ — «Ради

*) Помощници на лѣкаритѣ.